

IOA MAI
6,9 Già 0\$10

PHÉP LẠ
của **BÙI HIỀN**

Công lực

A I

muốn hưởng hạnh
phúc hoàn toàn ?

A I

đã vì lầm-lỡ mà làm
tan nát hạnh phúc
— của mình ? —

A I

muôn gây hạnh phúc
đều nên có cuốn

BÔNG HẠNH PHÚC

Truyện giải của

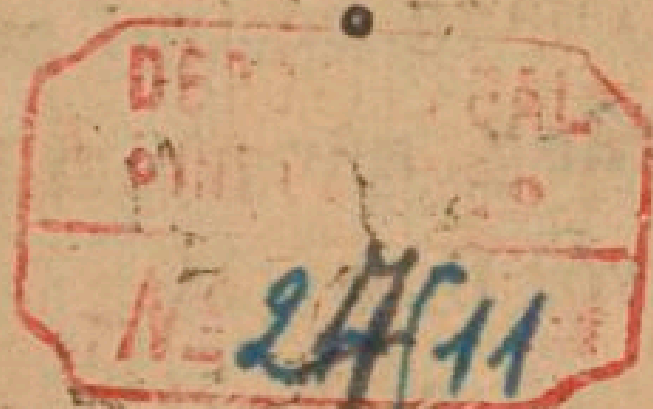
LÊ - VĂN - TRƯƠNG

Cuốn truyện mà ông
Lê - văn - Trương đã
nhận là hay hơn tất
cả những tiểu thuyết
ông viết từ trước tới
 nay

8 Février 1942, sẽ có bán

CỘNG - LỰC XUẤT BẢN

PHIỆP LẠ

Tiếng chó sủa ran trong xóm. Chàng thư sinh ngừng đọc, tự nhủ : « Thằng bé đã đến. »

Chó sủa rất dữ dội, vang lù xóm ra tới lều chàng thư sinh biệt lập ; có con lu lên hổi dài, âm u và thảm thiết. Chàng buông sách nghĩ ngợi.

Thằng bé thực là kỳ dị. Nó đã tới làm quen với chàng cách đột ngột. Một đêm mưa to, chàng nghe đập rèm thình thịch ; rồi chàng thấy bước vào một đứa bé chừng mười tuổi, khuôn mặt xinh đẹp rất dễ thương. Nó thở hồn hên, xia trú mưa. Chàng ân cần hỏi :

— Em có bị ướt nhiều không? Em đi đâu trong làng giữa đêm mưa gió này !

Đứa bé không đáp. Nó ngồi trân trân, hai mắt mở tròn vồng căng một niềm kinh khủng lớn. Chợt một tiếng sét đánh ọt ọt đâu rất gần ; nó rú lên ôm chặt lấy chàng, và không lỏng vòng tay nữa. Khi trời về sáng, mưa ngớt dần.

Thằng bé trụt xuống đất, rồi không nói không rằng, nâng rèm lách mình ra ngoài. Chàng nói với theo :

— Trời chưa tạnh hẳn, em ra sẽ ướt hết.

Nhưng khi chàng ghé nhìn, thì nó đã biến vào ngõ nào.

Sau đó, đứa bé tới thăm chàng ba lần nữa, về ban đêm. Nó quấy phá sự học của chàng; nhưng bù lại, nó làm vui những giờ cô độc của chàng. Hai mắt long lanh, trán nở, thằng bé chứng tỏ một thông minh rất sớm. Nó hỏi vặn chàng những câu thực khó; có khi chàng kinh ngạc nghe nó kể một câu trong Kinh Dịch hay chính ngay trong chương sách Luận ngữ mà chàng đang đọc. Chàng hỏi :

— Nhưng em học những sách ấy từ bao giờ?

Nó mỉm cười bí mật :

— Vừa đây; vừa nãy đây thôi, khi anh giờ sách.

Nó đánh bạn với chàng suốt đêm, gần sáng khi chàng đi ngủ nó mới từ giã. Khi đi cũng như khi tới, nó làm dậy ran tiếng chó khắp xóm làng. Và cứ mỗi đêm xuống, chàng đã bắt

lần quen lấy tiếng đó làm dấu báo hiệu của người bạn nhỏ.

Quả nhiên, một lát sau thằng bé bước vào lều. Nó mỉm một nụ cười dễ chào, rồi đến ngồi ngay cạnh chàng, cách thân mật.

Chàng nói :

— Hôm nay em đến chậm. Đã bắt đầu trông canh ba.

— Vì em có chút việc.

— Nếu em không cho là tò mò, ta sẽ hỏi em cho biết việc gì. Em sống kỳ quặc lắm. Em không sống cái đời của một người thường.

Thằng bé tránh câu trả lời :

— Em tưởng anh không cần biết, anh không nên biết.

Rồi để lãng chuyện, nó nói :

— Anh ở đây biệt tịch nhỉ. Anh không sợ à ?

— Anh cần tĩnh mịch để học, sang năm có khoa thi. Sợ, thì không có cái gì làm cho anh sợ hết.

— Thế anh không sợ trộm cướp. Đây xa làng xóm, lại rậm rạp cây cối.

Chàng cười :

— Trộm cướp chả vào đây làm gì. Ta là một anh học trò nghèo ; tất cả của cải là một hòm sách nát và một bụng chữ.

— Thế anh không sợ ma quỷ, sợ yêu quái ?

— Yêu quái, ma quỷ là những linh hồn lạc lối. Chúng đáng thương hơn là đáng sợ.

Thằng bé im lặng ra dáng ngẫm nghĩ. Chàng tiếp :

— Nói cho đúng hơn, ta có sợ. Ta sợ đạo trời mầu nhiệm và uy-nghiêm, ta sợ lòng ta lạc lối, ta sợ sự cám dỗ của Tội Ác.

— Anh còn sợ một điều nữa.

Chàng nhìn thằng bé ra ý hỏi. Nó chỉ nói :

— Anh sờ tay em.

Trong bóng tối núp dưới án thư, chàng thư-sinh chợt nhận thấy hai tay đưa bé sáng lòa lòa một màu bạc biêng biếc. Chàng nắm lấy, và một luồng lạnh ngắt truyền sang mình chàng. Chàng kêu se se :

— Nhưng đây không phải tay người ! Ta nghe trơn nhớt, lại sù những vảy !

Đứa bé cười :

— Chính thế. Đó chỉ là những cái vảy.

Giọng nó khác hẳn thường ngày. Chàng thư-sinh ngưng phất đầu: mặt thẳng bé đã đổi sang một hình thức kỳ quặc. Trước mắt chàng chỉ còn là một mình người đầu cá, hai râu vênh mắt tròn chói màu ngũ sắc, miệng mếu há ra cách độc dữ.

Chàng bảo:

— Ta không ưa em đùa như thế. Những sự biến hóa quái dị không hợp với sự sống thường của Trời Đất.

Cái đầu cá cười ồ ồ:

— Và nhất là làm cho anh sợ.

— Người bảo ta sợ gì kia chứ? Ta chỉ có ghê tởm. Và ta không thêm nói chuyện với một con yêu quái như người. Người hãy làm ơn cho ta mà ra khỏi nhà này.

Thẳng bé lấy lại mặt người. Chàng thư-sinh tiếp:

— Em đã làm một việc đại dột; em đã mất cảm-tình của ta. Ta đã ngờ từ lâu rằng em không phải người thường. Lúc này ta vừa nói: em sống kỳ quặc lắm. Bây giờ biết rõ em chỉ là một con yêu tinh, ta sẽ nói một điều nhận

PHÉP LẠ

thấy từ nãy : em tanh mùi máu người.

Thằng bé thần nhiên đáp :

— Anh cũng thính mũi đấy chứ !

— Bối lương tâm ta trong sạch. Một tội ác, chỉ mới xán gần, đủ làm cho ta đau xót. Em đã làm hại một người !

Nó chữa :

— Ít ra là một người, nói thế mới đúng. Kể thì ta đã hút bao nhiêu là máu của bao nhiêu sinh vật.

— Ồ ! mày nói điều ghê gớm ấy mà như cách nói một điều không quan hệ, như cách nói mày đi hay mày đứng. Xa ta ngay, con quỷ hôi tanh ! Ta bắt mày ra khỏi nhà này tức khắc. Ta hối hận đã cho mày kẻ cạnh bấy lâu.

Chàng thư sinh mảnh dẻ đứng phắt lên, bỗng có một sức mạnh khác thường. Oai nghi trong sự giận dữ, chàng như một pho tượng sống của thần Thiện.

Nhưng con yêu chỉ mỉm cười. Nó nói :

— Làm gì mà âm ỹ lên thế ? Anh đừng lo, rồi sẽ đến lượt anh cung máu cho ta.

— Câm mồm, đồ khốn nạn ! Máu ta là một thứ

máu trong sạch, không phải để nuôi sống một con quỷ hôi tanh như mày. Ra ngay.

Chàng tới nắm hai vai thẳng bé, ấy mạnh. Nó đứng khoanh tay, vững như pho tượng đồng.

— Ta chỉ rời khỏi chỗ này khi nào ta muốn. Sức anh bé nhỏ tầm thường làm gì được ta?

— Sức ta bé nhưng lòng thiện của ta mạnh!

Chàng thư sinh quắc mắt quát lên. Tiếng quát sang sảng có một quyền phép bất ngờ, lay chuyển con yêu quái đã dày công tu luyện. Nó bị đẩy ra ngoài, còn quay lại nói một câu dọa:

— Ta sẽ còn trở lại đây.

Nó bỏ đi về phía xóm Thượng, ý hẳn trở về trú trong núi Mạnh hang hốc bọc sát làng. Khi tiếng chó cắn ran đã dứt, chàng thư sinh, như cách không có chuyện gì vừa xảy ra, chăm chú đọc nốt chương sách bỏ dở, và nghiền ngẫm lời thánh mãi đến sang canh năm mới đi ngủ.

..

Con yêu tinh giữ lời hứa. Ngay tối hôm sau, nó trở lại lều chàng dưới hình thức bình thường của một đứa bé. Chàng quát đuổi, nó cứng đầu im lặng và thủng thỉnh đến ngồi cạnh

chàng. Biết rằng nó cố ý trêu ghẹo mình, chàng bèn để mặc, cúi đầu vào sách, hai tay tì má.

Nhưng nó không để chàng yên. Nó bảo :

— Này anh này, chẳng còn bao lâu nữa lại đến lượt anh.

Thấy chàng không nói gì, nó tiếp :

— Thèm máu anh quá !

Chàng quát :

— Câm !

Nhưng nó vẫn lải nhải, quấy chàng mãi tới gần sáng.

Đêm sau nó lại đến.

Chàng bèn tối đến, gài rèm thực kỹ, chỉ còn để hở cái cửa chấn song trước án thư để lấy chút gió mát ; trời lúc bấy giờ đang giữa hè.

Con yêu lại vẫn tới, ló mặt sau song cửa mà nhăn nhở cười. Nó nắm lấy song tre bằng hai bàn tay loang loáng vẩy bạc của nó.

Chàng thư sinh làm cách như không để ý, cầm đầu học. Nó hát liu lo, làm rộn trí nghĩ của chàng. Chàng lén cầm chiếc guốc mộc đánh vào tay nó ; nhưng nó đã rút tay từ bao giờ và bỏ đi. Nó đi không xa, bởi ngay sau đó, chàng

thư sinh đã nghe nó nói nheo nhéo sau lưng mình. Chàng quay lại mắng:

— Này con yêu quái như bản kia! Mày là Tội Ác hiện hình, ta sẽ cầu sự trừng phạt của trời. Tiếng «trời» thốt ra, con yêu có dáng sợ. Nhưng nó nói cứng:

— Không ai làm gì ta nổi.

-- Ra ngay!

— Ta sẽ ra khi nào đã hút được máu một người trong này.

Chàng không nén được nữa:

— Mày khát máu? Sao mày không vục đầu xuống cổ ta mà uống, mà uống máu ngay đi?

Con yêu đứng đĩnh:

— Ta sẽ uống khi nào ta muốn. Ta eho anh sống thêm ít ngày. Càng đề lâu hơn, ta uống càng ngon.

Nhưng chàng thư sinh không lằm; chàng thấy rõ nó có ý e sợ chàng, chàng tin ở âm đức lớn của mình. Con yêu dầy thềm muốn trong đôi mắt long lanh, nhưng sẽ không dám xâm phạm đến chàng trong sạch.

Bẵng đi năm đêm, nó không tới quấy chàng

nữa. Chàng lại được yên tĩnh học tập và suy nghĩ về đạo thánh hiền.

Đêm thứ sáu, vào khoảng đầu canh ba, giữa trời hè quang quẻ, hai tiếng sét long trời lở đất liên tiếp vang lên rất gần, đâu về phía xóm thượng. Chàng vừa ghé nhìn ra ngoài cửa song, thì một cái bóng chạy vụt vào túp lều. Chàng nhận ra con yêu. Mặt nó tỏ một kinh khủng lớn.

Nó nắm chặt tay chàng bằng hai tay buối giá, và nói rất nhanh, giọng líu tíu :

— Này nghe đây. Ta đang bị đuổi riết, chắc rằng hắn đang theo dõi vết ta. Vậy ngươi phải câm miệng, nếu muốn tính mệnh chu toàn. Ngươi không được nói cho ai biết rằng ta chốn ở đây.

Chàng thư sinh mỉm cười :

— Ta chưa hề sợ lời dọa của ai, dù là của một con yêu tinh có quyền sinh sát ta.

Con yêu nổi giận sùi bọt mép, long hai mắt sòng sọc, găm gù trong họng.

Chàng nói :

— Mày mất một thì giờ quý báu. Lúc này mày nên sợ hơn là nên tức giận.

Con yêu nhảy chồm lên như muốn nuốt sống

chàng. Nhưng rồi tự biết bất lực, nó sụp quì van nài rất thảm thiết :

— Lạy anh ! Anh cứu em với. Nguy đến nơi rồi.

Quả thực có tiếng chó sủa vang, càng lúc càng gần.

Chàng thư sinh lưỡng lự một giây rồi nói :

— Ta thuận làm phúc cho mày. Bởi ta còn hy vọng mày sẽ trở nên lương thiện.

Chàng tới mở một cái hòm bé, lấy ra mấy chồng sách nhỏ ; con yêu thu mình nằm gọn trong hòm. Chàng đẩy nắp đi gài rèm, đoạn lại ngồi bên án thư, hai tay tì má chăm chú đọc sách.

Tiếng chó càng gần, và sau cùng, con vật tới sủa ngay dưới cửa sổ. Rồi sau chấn song, hiện ra một mặt người dữ tợn. Đen thui thúi những râu và mắt chột. Người lạ mặt hỏi cách vô lễ :

— Ai trong nhà ?

Chàng thư sinh lạnh lùng đáp :

— Tôi.

Người lạ mặt gắt lên :

— « Tôi » là ai ?

Chàng thông thả nói :

— Bác lấy quyền gì đêm hôm tới nhà tôi mà hỏi cách đường đột thế ?

— Ta theo vết một con yêu quái. Ta là thầy phù thủy.

Con chó sủa dữ dội hơn; lão phù thủy vỗ đầu nó bảo im rồi nói tiếp

— Ta biết nó đi đường này; chắc nó còn lần quất đầu đây. Nhà người có biết chỉ dùm.

— Tôi không thấy yêu quái nào qua đây cả.

— Không thấy gì hết ? Nó thường hiện ra hình loài vật hay một đứa bé.

— Một đứa bé à ? Thế thì có. Tôi thoáng thấy lúc nãy một đứa bé chạy về phía này.

Chàng chỉ về phía tay trái. Lão phù thủy bèn dắt chó đi. Con vật không chịu, dằng lại, vẫn sủa ầm ỹ. Lão giật mạnh giây xích, lôi kéo nó khiến nó càng sủa vang.

Tiếng chó xa dần. Chàng thư sinh cúi đầu đọc nốt chương sách, như cách đã quên hẳn con yêu đang ẩn trong hòm mình. Sự dễ phòng khôn ngoan ấy không phải là thừa : không đầy một phút sau, mặt lão phù thủy lại đột ngột

hiện ra sau khung cửa, sục tìm trong nhà bằng con mắt chột trợn trừng.

Chàng thư sinh mỉm cười :

— Tôi không phải yêu quái hiện hình đâu.

Nhận thấy ý nghi ngờ vừa thoáng qua trong óc chỉ là một ý lừa dối, lão phù thủy bỏ đi, miệng chửi rửa càu nhàu. Hắn đến cởi nút cái giây xích đã quấn quanh một gốc cây đằng xa, và dắt chó đi sâu vào phía mà chàng thư sinh trở.

Bấy giờ con yêu mới đẩy nắp hòm nháy ra. Nó nhìn xung quanh đánh hơi, và thấy mọi nguy hiểm đã mất, nó quay lại nói với chàng :

— Cám ơn ! Ta sẽ hoãn việc hút máu cho anh đảm ngày.

Đoạn nó nâng rèm, biến vào trong đêm tối.

...

Chàng thư sinh cho rằng đó chỉ là một lời dọa xuông. Mà quả thực, từ đó con yêu không lảng vảng tới lều chàng nữa.

Một sáng, chàng đương dùng bữa cơm mà lão đầy tớ già bung đến theo lệ thường, lão bỗng cất tiếng hỏi :

— Cậu ở đây vẫn yên tĩnh chứ?

Câu hỏi làm chàng ngạc nhiên, bởi lão vốn câm lặng. Chính vì tính ít lời mà lão đã được chàng chọn làm người đưa cơm. Để được tĩnh tâm học hành, chàng muốn không ai quấy phá mình trong lều vắng, nơi chàng sống riêng biệt với cuộc đời bên ngoài.

Lão đẩy tờ tiếp:

— Con lo cho cậu lắm. Đã lâu nay có con yêu vẫn thường tác ác trong làng; đêm nọ nghe nói nó có chạy qua đây, hôm bị thầy phù thủy đuổi riết.

Đề cắt đứt câu chuyện, chàng thư sinh nói:

— Tôi tuyệt nhiên không thấy gì cả.

Nhưng rồi động trí tò mò, chàng hỏi về những hành động của con yêu. Lão già kể cho chàng nghe rằng trong khoảng năm đêm, nó đã giết hại không biết bao nhiêu người. Tội ác xảy ra một cách nhẹ nhàng và im lặng; cứ mãi đến sáng người nhà mới chợt biết. Thì người bị nạn chỉ còn là một cái xác cứng đờ nằm co quắp trên giường, mặt nhăn lại còn ghi một nỗi đau đớn mãnh liệt, và cò mang một vết cắn.

sâu đã động máu.

Chàng thư sinh lặng nghe, buồn rầu và khổ não.

Lão đầy tớ lại kể rằng may sao mấy hôm về sau đây, con yêu tinh biệt tằm dạng; đó là nhờ quyền phép một thầy phù thủy cao tay mà làng đã mời về.

Chàng hỏi :

— Có phải lão già mắt chột không ?

— Phải đó. Sao cậu biết ?... Thầy ta lại thọt chân nữa. Nhưng mà quyền phép thì ghê gớm lắm. Hôm ấy thầy ta rình bắt được con yêu, nhưng rồi nó chạy thoát. Thầy bèn hô thần đánh luôn hai lưỡi tầm sét, nó tránh được rồi không biết trốn đi đâu. Thấy nói rằng nguyên nó là một con cá kình, tu luyện dày công, ít ra có đến nghìn năm.

Chàng thư sinh mơ màng nhắc lại :

— Nghìn năm !... Có công tu luyện nghìn năm để rồi tới một kết quả khốc hại như thế !

Lòng chàng thương xót.

Ngay chiều hôm ấy, lấy cơ dạo chơi cho thư tâm trí, chàng đi thẳng tới núi Mạnh. Chàng lang thang mãi trên sườn núi một màu đỏ tím,

đôi chỗ đột khởi một tảng đá lớn, có nơi lõm vào thành một cái hốc cạn.

Chàng lang thang suốt buổi chiều. Khi đêm xuống chàng chui vào một hốc núi ngồi trú, mở mắt nhìn trong đêm tối. Chàng nuôi trong lòng một ý định uy nghi : cảm-hóa con yêu tinh. Khi núi bốc lên lạnh lẽo mà chàng không cảm thấy; lòng nhân đức bao la của chàng đã nhóm trong chàng một niềm vui ấm áp.

Khi trời tờ mờ, chàng thấy một bóng người đi lại, đến từ phía một làng lân cận. Bóng người kia rõ dần trong xương bạc ; chàng nhận ra một bóng người to lớn. Hắn đi chậm rãi và thong dong, mình hơi lão đảo. Khi ngang qua trước mặt người thư sinh, hắn dừng lại nhìn xung quanh như cách đánh hơi được chàng. Chàng gọi :
— Này bác kia ! bác đi đâu trên núi này sớm thế ?
Người kia quay nhìn, rồi tiến tới phía chàng. Hắn vừa đi vừa hỏi :

— Hình như tôi thấy anh ở đâu rồi.

Chàng nghĩ : « Hắn chỉ là một thằng say rượu »
Nhưng chàng bỗng kêu lên một tiếng ngạc nhiên ;
chàng vừa chợt nhận thấy chân tay hắn phủ

toàn vảy bạc. Chàng hỏi :

— Có phải người không ? Có phải con yêu mà ta tìm không ?

Hắn đứng ngơ ngẩn một lúc, rồi hỏi lại :

— Anh muốn hỏi gì ? . . . A ! có phải anh học trò bên làng Mành đấy không ?

Chàng đáp :

— Chính ta. Ta cốt đến tìm người.

Hắn cười lên ồ ồ :

— Nói thế chứ ta đã cần đến anh đâu ? Ta vừa đi lòng hời đêm trong làng bên kia chân núi, và hiện giờ ta còn no say.

Chàng thư sinh cúi đầu. Chàng thương xót nghĩ đến những kẻ khốn nạn vừa trút linh hồn đêm qua, dưới miệng thêm khát của con yêu tinh. Chàng lầm bầm :

— Người đã phạm thêm một tội ác.

— Điều đó có hại gì cho ta ?

— Không hại gì ? Ta e rằng khi người hiền biết thì đã quá muộn. Tội ác dẫn người đến sự diệt vong. Người đã sống băng qua nhiều thế kỷ, tất phải hiểu thấu đạo Trời chí công. Kẻ ác sẽ bị trừng phạt ; người hiền được hưởn

phúc lớn. Người ta tu luyện để thành Tiên, thành Phật, sống trong cõi hạnh phúc láng láng; người tu luyện để thành con yêu quái, sống bằng máu tanh, và chầy trong tội ác.

— Người ăn nói buồn cười. Nào ta có thêm làm Tiên, làm Phật!

— Bởi vì người ngu dại! Người thử xem, người có được yên ổn bao giờ không? Người sống lén lút, chui rúc trong bóng tối. Khi sấm sét, người thấp thỏm sợ sự trừng phạt của Trời. Đã một lần, người suýt bị lão phù thủy bắt sống.

Con yêu bỗng dựng nổi giận, gắt lớn:

— Ai mượn anh nhắc đến những điều đó? Đi mau, ta tha chết cho là may.

Nào ta có sợ chết. Ta chỉ sợ không cảm hóa được người, như lòng ta tha-thiết mong-mỏi. Ta tiếc cho công tu-luyện của người, chắc hẳn đầy lao-khổ đầy nhần nại.

Con yêu khích nộ hăm hăm xông đến. Chàng thư sinh đứng vững, yên lặng. Nó giơ hai tay góm ghiếc chụp lên vai chàng.

Vút.

Một mũi tên bay sượt qua mang tai con yêu rồi cắm phập vào một tảng đá, đuôi còn ru g rất mạnh. Con yêu quay nhìn, gầm lên một tiếng hóa ra con hổ rừng bỏ chạy rất nhanh trên sườn núi, bốn vó như không chạm đất nữa.

Một con chó xông tới đuổi theo. Lão phù thủy chột, một vòng cung trong tay và ống tên giắt bên mình, tiến thẳng đến chàng thư sinh, hai chân khấp khiễng. Hắn nói :

— Ta lại gặp nhà ngươi lần nữa.

Chàng lạnh lùng đáp :

— Sự đó không lợi gì cho ta.

— Nhưng mà lợi cho ta. Vì ta có thêm một chứng cứ để nghi rằng ngươi hẳn có một liên lạc tội lỗi với con yêu.

— Ngươi đừng rôi bậy. Ta theo đuổi như ngươi một mục đích : Giết trừ tội ác. Nhưng ngươi muốn đạt tới mục đích đó bằng một tội ác khác, bằng một sự phá hoại, một cuộc giết chóc, trong khi ta muốn dùng cách cảm hóa dịu dàng. Thế thôi !

Chàng thủng thỉnh bỏ xuống núi. Lão phù thủy dương đôi mắt chột nhìn theo, lòng hơi kính sợ. Hắn bắt đầu nghĩ tới một sự xuất

phạm. Chàng trai đẹp dễ ấy phải chăng là một thiên thân đội lốt người trần ? Cạnh chàng, hấn thấy lo ngại. Mũi tên lúc này, tuy hấn nhắm rất kỹ càng, đã trật đích một cách bất ngờ. Chắc hấn trong đó có sự che chở huyền diệu của chàng thư sinh mà sự có mặt làm cho hấn run tay.

Hấn bỏ đi, theo vết con thỏ rừng mà chó săn của nó đang đuổi riết.

..

Tấm rèm cửa bị nâng kêu rạc rạc. Thằng bé yêu tinh bước vào mặt dày sát khí. Nó bắt đầu một cách đột ngột :

— Ta đến đây hỏi tội mày.

Chàng thư sinh vừa gạt bắc cho ngọn đèn dầu lặc sáng hơn vừa hỏi :

— Người hãy nói rõ tội gì ?

Thằng bé rít lên:

— Tội gì ! Mày đừng làm mặt ngo ngác. Hồi sáng nếu ta không mau chân thì đã bị hại rồi.

— Và ta sẽ phải thương tiếc một kẻ tu luyện công phu để tới một kết quả bi đát.

— Ta không mượn ! Vả mày đừng giả dối ;

chính mày đã muốn cho ta chết.

— Điều đó không thể có. Ta biết người đã đi lầm đường, nhưng ta còn mong mỗi người sẽ đổi tà theo chính.

— Mày chối cãi làm gì vô ích ? Ta tưởng mày can đảm hơn kia, can đảm mà thú nhận tội mình.

— Ta không có tội gì hết. Mà xưa nay chưa hề ai trách được ta thiếu can đảm, nhất là can đảm đề nhận lỗi.

Con yêu cười lên một hồi ghê rợn. Nét mặt thơ ngây xinh đẹp của nó đã biến thành độc dữ.

— Mày chối làm gì một việc sờ sờ ? Mày đã dử ta đề cho tên thầy cúng hại.

Chàng thư-sinh lạnh lùng đáp :

— Sao người lại có thể tưởng thế được ? nhưng mà người làm phí thì giờ của ta ; đề yên cho ta học hành.

— Mày đừng nói chuyện học nữa. Giờ cuối của mày đã đến. Mày đã muốn chết thì ta cho mày chết.

— Ta không phải là một kẻ sợ chết. Nhất là

hối hận. Ta chỉ biết rằng xưa nay ta chưa hề
hãm hại một kẻ nào, dù là một con yêu quái
càn bậy tàn sát sinh linh ; như thế là đủ rồi.
Người hãy giết ta đi.

Chàng nhìn thẳng vào mặt con yêu, kiêu
hãnh và uy nghi.

Con yêu lặp lại hai lần :

— Ta sẽ giết mày ! Ta sẽ giết mày !

Mồm nó nói vậy, nhưng chàng thư sinh nhận
rõ thái độ nó do dự. Sự bình tĩnh của chàng
tỏa ra một oai nghi làm rụt rè con yêu. Chàng
nói :

— Người hãy giết ta đi. Hãy giết ta đi. Hãy
uống máu ta, hãy moi tim ta. Máu ta trong
sạch sẽ rửa sạch hết nhơ bẩn cho người và
đổi người thành một người, đó là điều mong
ước tuyệt cùng của ta.

Chàng dăm dăm nhìn con yêu, đôi mắt tỏa
ánh sáng ngời, vừa nghiêm khắc, vừa buồn bã.

Con yêu bỗng cúi đầu, như sợ luồng mắt
của chàng. Hai tay bạc của nó run lẩy bẩy.

Chợt nó quay phắt mình, lùi lùi bỏ đi ra, như
một người vừa phạm tội.

Chàng thư sinh gại bắc đèn, giở trang sách và đọc tiếp những hàng chữ nhỏ lưu tiu.

Nhưng chàng vừa đọc được vài câu thì có tiếng chó sủa lên đầu rất gần, một tiếng chó quen. Chàng tự nhủ : « Lão phù thủy ! ... Thôi, đó cũng là hình phạt mà con yêu xứng đáng ».

Tiếng chó xa dần. Con vật theo riết chân yêu quái. Lão phù thủy thậm thọt chạy sau tự thề quyết bắt cho được cái mối.

Con yêu thấy nguy đã hóa ra một con cáo, chạy miết về phía núi Mành, băng qua những ngõ hẻm làng đã quen thuộc đối với nó. Con chó sủa, thình mũi và tinh mắt, do thấy phù thủy tập luyện khéo léo, vọt bước dài thêm theo cặp kẻ con cáo.

Nhưng cái mối bỗng nhiên mất hút. Con chó đứng ngo ngẩn, rồi chạy rối rít quanh một bụi tre cạnh đường, đầu cúi sát đất đánh hơi, miệng rít lên như đau đớn, như bực tức, như nóng nảy.

Trong khi ấy, con yêu đã xa rồi. Nó đã nép vào trong bụi tre, biến thành một con diều hâu,

thẳng đường núi Mành bay về.

Nhưng lão phù thủy đã tính liệu tất cả. Và khi con diều hâu qua trên cổng làng, thì một con đại bàng to lớn, đã đứng chực đó từ lâu, bay vọt lên, vùn vụt đuổi theo. Đó là một con chim săn cũng do lão phù thủy tập luyện.

Con đại bàng giang hai cánh rộng, bay như gió, cổ vươn dài ra trước sẵn sàng đề mồi. Quãng cách thu ngắn dần. Khi gần tới núi Mành con diều hâu nghe tiếng gió vù vù ngay sát sau mình, Nó sợ quá chúc đầu bay thẳng xuống đất, yà biến vào một hòn đá nơi chân núi. Con đại bàng mãi đuổi bay quá đà, Lúc quay trở lại thì không thấy mồi đâu cả. Nó bay lượn vòng quanh, mắt nhìn xuống sục tìm.

Một hồi sau, lão phù thủy đến. Con chó này giờ bị lôi kéo cứ ghì chân cố cưỡng đề trở lại bụi tre; bỗng tới gần chân núi Mành, nó nhẩy vọt lên trước, rứt chiếc giây xích trong tay chủ. Nó chạy vòng quanh, như cách đánh được hơi lạ, ngút ngoắt vui sướng. Sau cùng nó đến gần một hòn đá vừa cúi mũi ngửi vừa sủa om.

Lão phù thủy nhe răng nhăn nhở cười một

cái cười rộng đặc chí. Hắn mở hộp son giắt trong mình, chấm ngón tay vào rồi vẽ trên mặt đá một vòng tròn trong có hai đường kính chữ thập.

Đoạn, không vội vàng, hắn dắt chó trở về làng. Con đại bàng bay chậm chậm trên không, theo hầu chủ.

Lão phù thủy ghé qua nhà chàng thư sinh. Tuy lúc bấy giờ đã gần sáng, ánh đèn trong lều vẫn leo lét. Hắn cúi nhìn qua song cửa, thấy chàng đang cắm đầu trên sách. Hắn nói vào:

— Người sẽ không bận lòng nữa. Ta đã giam con yêu vào trong một hòn đá. Nó đã nằm bẹp trong đó một nghìn năm; bấy giờ khoán ta mới tháo.

Và hắn phá lên cười hà hà một chuỗi dài.

Chàng thư sinh không đáp. Chàng xếp sách, đi mặc áo, chít khăn, rồi lặng lẽ bước ra sau khi thổi phụt ngọn đèn dầu.

..

Chàng đi qua trước mặt lão phù thủy ngo ngác, rảo bước trong ngõ hẻm, rồi thẳng tới núi Mạnh. Chàng tìm được cách dễ dàng hòn

đá tù ngục, nhờ cái hình son, bùa yểm của
Mô phủ thủy.

Chàng ngồi quỳ bên hòn đá, buồn rầu nhìn,
miệng lầm bầm như tự nói với mình :

--Ta đã đoán biết rằng ngày nay tất sẽ đến.

Ta thương tiếc người, người chỉ là một con
yên quái độc dữ, nhưng người cũng là một sinh
vật gây bởi sự cấu-tạo huyền-diệu của trời.

« Chỉ vì lầm đường, người tới một kết-quả
thảm-khốc. Người có công tu luyện ngàn năm
để rồi tự huộc mình vào một cuộc giam cầm
ngàn năm. Trời ơi ! Nếu người biết dùng quyền
phép mầu-nhiệm của mình vào việc thiện ! người
sẽ quý báu cho nhân-loại biết bao.

« Ta chỉ là một thư sinh, sức yếu và thân xác
phàm tục. Nhưng với tất cả sức mạnh của lòng
Nhân, với tất cả tha thiết của lòng Thiện, ta
xin nói một lời nguyện, mà ta mong cảm thấu
đến Trời :

« Nếu người thành thực hối-cải, thì ta cầu
Trời thiêng giải cái bùa yểm cho người. »

Hai giọt nước mắt thương xót của chàng thư
sinh rớt xuống hòn đá.

Một phép lạ bắt đầu.

Chàng thấy nước mắt của chàng chảy theo nét son, chảy đến đầu xóa đến đáy. Và trong phút chốc, cái bùa yểm mà hắn tưởng sẽ nằm lơ lơ qua nhiều thế-kỷ, thách đố cả những thay đổi của mưa nắng cũng như của thời-gian, cái bùa yểm bỗng nhiên, trong phút chốc, tự xóa sạch. Con yêu tinh nhảy vọt từ hòn đá ra.

Thằng bé yêu-tinh xinh đẹp quì sụp xuống hôn chân chàng, nước mắt ràn-rụa. Nó chắp hai tay ngưỡng nhìn chàng mà nói :

— Với Đức Thầy đã có ơn tái-tạo trời bể đối với con, con chỉ xin nói một lời : « Con sẽ nguyện sống theo Đạo Trời, làm điều thiện để chuộc lỗi trước. »

Chàng thư sinh mỉm cười sung-xướng

— Ta tưởng không có sự đền ơn nào xứng đáng hơn. Em đứng dậy.

Nhưng con yêu vừa đứng lên bỗng quay phắt lại. Lão phù-thủy đã đứng gần đó. Im lặng nhìn, tay kim giữ con chó săn thè lưỡi thở hộc-hộc cứ muốn xông đến. Hắn đã trở về nhà,

nhưng rồi, cứ thắc-mắc về thái-độ kỳ-dị của chàng thư-sinh, hấn lại ra đi theo xem.

Con yêu tình đứng uốn người, kêu-hãnh :

—Bây giờ người không làm gì được ta nữa hết.

Ta đã thuộc quyền thầy ta.

Chàng thư sinh tiếp :

— Phải, đó là một linh hồn mà ta đã chuộc của Tội Ác.

Lão phù thủy nguyên rửa lăm bầm trong miệng.

Chàng thư sinh nói thêm :

—Ta nghĩ rằng một lời sám-hối đủ rửa sạch tội lỗi. Người nên tha thứ để hợp với đạo Trời nhân-từ.

Lão phù thủy rít lên. Hấn muốn dẩu chó xông tới. Nhưng hấn dừng lại, trở mắt nhìn, kinh-ngạc. Khuôn mặt dịu-dàng của chàng thư-sinh tỏa ra một vòng hào-quang màu vàng rất tươi, như cảnh một bình-minh vừa mọc quanh chàng, lộng lẫy gấp mấy cảnh bình minh vừa rạng sau núi.

Lão phù thủy sợ hãi, dẩu chó đi lùi lùi trở về với đôi chân khập khiễng.

HẾT

TÊT! TÊT! TÊT!

Xuân mới sắp về,
rừng mai đầy hoa
nở, man - mác như
tuyết phủ đầu non.
Muốn thưởng xuân
cho đích đáng, các
bạn cần phải có cuốn

HOA MAI

SỔ TẾT

tức là cuốn

(Con mèo mắt ngọc)

của **NAM - CAO**

(tác giả cuốn Nụ Cười)

Sách giấy gấp rưỡi
số thường. Có nhiều
tranh màu. Bìa in
ba màu rất đẹp. Cốt
truyện rất lý kỳ

8 Février 1942, sẽ có bán

(23 tháng chạp lá)

Sách HOA MAI

(Giá 0\$10)

ĐÃ XUẤT BẢN :

- Số 1 : Con sáo trắng của *Thy-Hạc*
- 2 : Thám hiểm mặt trăng của *Vũ-Tinh*
- 3 : Tham thì thâm của *Ng.-v.-Nghiêm*
- 4 : Chăn vòng bạch ngọc của *Thy-Hạc*
- 5 : Lá thư rơi của *Tô Hoài*
- 6 : Nụ cười của *Nam Cao*
- 7 : Trên Hỏa-tính của *Vũ-Tinh*
- 8 : Hoa-Nương của *Thy-Hạc*
- 9 : Phép lạ của *Bùi-Hiền*

Còn một số rất ít

LÁ THU' RO'I

của **TÔ - HOÀI**

NU CƯ' O'I

của **NAM - CAO**